tilstrækkelig, når den virksomhed, som beslutningen er rettet til, var gjort delagtig i udarbejdelsen af denne beslutning og underrettet om metoden for beregningen af de pågældende prisunderskridelser.

I sag 1252/79

SPA ACCIAIERIE e FERRIERE LUCCHINI, Brescia (Italien), repræsenteret og bistået af advokat ved Corte di Cassazione della Repubblica italiana Giuseppe Marchesini, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Prozzillo, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om principalt annullation af beslutningen af 31. oktober 1979 fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der blev meddelt sagsøgeren den 16. november 1979, og hvori sagsøgeren blev pålagt en bøde for overtrædelse af Fællesskabets regler om bindende mindstepriser for visse jern- og stålprodukter, subsidiært om nedsættelse af denne bøde,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne A. Touffait og O. Due,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: H. A. Rühl, ekspeditionssekretær

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Foreliggende sag angår det italienske selskab Lucchini's eksport af handelsstål til andre lande i Fællesskabet til lavere priser end fastsat i Kommissionens beslutning 3000/77/EKSF af 28. december 1977 »om fastsættelse af mindstepriser for varmvalset bredbånd, handelsstål og armeringsstål« (EFT L 352, s. 1).

Kommissionen konstaterede efter et kontrolbesøg i selskabet Lucchini, og efter at den havde gennemgået selskabets overensstemmelsesattester, at det ved eksport af handelsstål til Frankrig og Østrig i løbet af 1978 og til Forbundsrepublikken Tyskland i september og oktober måned 1978 ikke havde overholdt bestemmelserne i beslutning 3000/77/EKSF. Kommissionen har med hensyn til de førstnævnte transaktioner hævdet, at selskabet har solgt til lavere priser end de mindstepriser, der er fastsat i beslutning 3000/77/EKSF og med hensyn til de andre transaktioner, at selskabet ved at undlade at kræve visse tillæg for kvalitet især for dimension, længde samt for mængde ligeledes har holdt effektive salgspriser, der er lavere end de tilpasningspriser, som skulle have svaret til eller været højere end mindstepriserne.

Kommissionen har i overensstemmelse med bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 36 givet selskabet Lucchini lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Kommissionen frafaldt klagepunkterne vedrørende eksporten til Østrig efter at have modtaget yderligere oplysninger og efter at have indhentet en udtalelse fra selskabets direktør under et møde i Bruxelles den 7. maj 1979; klagepunkterne vedrørende salgene i Frankrig og i Tyskland blev imidlertid fastholdt og resulterede i, at selskabet Lucchini blev idømt en bøde på 25 000 ERE — eller 28 770 000 LIT — ved beslutning af 31. oktober 1979, meddelt den 16. november 1979. Sagsøgeren har på baggrund af denne beslutning anlagt nærværende sag, der er indgået til Domstolens justitskontor den 21. december 1979.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Domstolen har ved kendelse af 18. juni 1980 besluttet at henvise sagen til anden afdeling i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— »Principalt, annullation af beslutningen af 31. oktober 1979 om at

pålægge selskabet en bøde; beslutning 3000/77/EKSF, der hævdes overtrådt i det foreliggende tilfælde, må nemlig antages at være retsstridig som følge af åbenbar overtrædelse af traktaten, magtfordrejning og tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter«.

— »Subsidiært, annullation af beslutningen af 31. oktober 1979, der på sin side er ulovlig som følge af tilsidesættelse af reglerne til gennemførelse af traktaten, af almindelige retsgrundsætninger og af væsentlige formforskrifter«.

— »Mere subsidiært, omgørelse af den anfægtede beslutning med pålæggelse af en rent symbolsk bøde«.

— »Under alle omstændigheder, sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

— »Annullation af den individuelle beslutning af 31. oktober 1979, der på sin side er retsstridig som følge af tilsidesættelse af reglerne til gennemførelse af traktaten, af almindelige retsgrundsætninger og på grund af væsentlige formelle mangler«.

— »Omgørelse af den anfægtede beslutning med pålæggelse af en rent symbolsk bøde«.

— »Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

Kommissionen har nedlagt følgende påstand:

— »Frifindelse«.

— »Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

III — Sammendrag af parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har i replikken anført, at eftersom det i Domstolens dom af 18. marts 1980 i de forenede sager benævnt »rundt armeringsstål« blev statueret, at beslutning 962/77/EKSF af 4. maj 1977 (EFT L 114, s. 1) var gyldig, og eftersom beslutning 3000/77/EKSF blot er en forlængelse heraf for så vidt angår armeringsstål, idet mindsteprisordningen dog samtidig hermed udvides til at gælde for bredbånd og handelsstål, så frafalder sagsøgeren sit første anbringende om ulovligheden af beslutning 3000/77/EKSF og anfægter blot den individuelle beslutning om bøde.

A — Anbringende om tilsidesættelse af reglerne til gennemførelse af traktaten og af almindelige retsgrundsætninger

a) Angående tilpasning i almindelighed

Der er i beslutning 3000/77/EKSF for hvert producentland fastsat en mindstepris for salg af jern- og stålprodukter, og hver virksomhed skal på dette grundlag offentliggøre prislisten over de varer, som virksomheden handler med. Disse prislister indeholder en basispris, hvori

der er taget hensyn til forskellige pristillæg for den solgte vares kvalitet, dimension og mængde, og det er præciseret, at priserne i intet tilfælde kan være lavere end mindstepriserne.

Beslutning 3000/77/EKSF fastholder den allerede eksisterende mulighed for producenten til ved eksport til landene i Fællesskabet at foretage tilpasning, hvorved han i stedet for at anvende sin egen prisliste kan anvende en prisliste fra en virksomhed i bestemmelseslandet.

Det sagsøgende selskab gør gældende, at det i modsætning til Kommissionens anbringender har overholdt fremgangsmåden for tilpasning. Sagsøgeren gør eksempelvis gældende, at fællesskabsmyndighederne under vedtagelsen af beslutning 3000/77/EKSF med henblik på Brescia-værkernes særlige situation, der allerede er beskrevet i sagerne om »rundt armeringsstål«, udtrykkeligt havde garanteret de italienske producenter, at de i tilfælde af tilpasning ikke skulle anvende en prisliste fra en virksomhed i bestemmelseslandet, men de mindstepriser, der var gældende for dette land »og intet andet«.

Kommissionen har desuden selv ifølge sagsøgeren anerkendt at have handlet »praeter legem« på dette område, eftersom den har indrømmet at have »lukket øjnene« for overtrædelser af bestemmelserne om tilpasning og for at have accepteret ikke at pålægge sanktioner for eventuelle underskridelser af de udenlandske prislister, hvis blot de herved fremkomne priser var højere end mindstepriserne.

Sagsøgeren præciserer, at det ikke er selskabets mening at vende den smidighed, som Kommissionen har udvist over for virksomhederne, mod Kommissionen selv, men blot at påvise, at Kommissionen var »den første til at give afkald på anvendelse af en bestemt prisliste fra en anden producent ved tilpasning«.

Kommissionen bestrider udtrykkeligt det af sagsøgeren her anførte og gør gældende, at den ikke har givet tilladelse til at foretage tilpasning til bestemmelseslandets mindstepris. Kommissionen har blot tolereret, at sælgeren anvender producentlandenes mindstepris som reference i den udstrækning, sælgeren samtidig anvender de tillæg, som for så vidt angår Forbundsrepublikken Tyskland i det væsentlige er identiske i samtlige prislister, i stedet for en producents basispris, (som kan være væsentlig højere end mindsteprisen). Kommissionen har udvist smidighed ved ikke at kræve, at virksomheden skal bevise hvilken prisliste, den har foretaget tilpasning til, hvis virksomheden blot overholder de almindelige salgsbetingelser, der gælder i Tyskland, og ved ikke at forfølge de virksomheder, der som basispris ved deres salg har valgt mindsteprisen, selv om de ikke har overholdt de udenlandske producenters basispris. Selv om Kommissionen således ikke har pålagt sanktioner for disse overtrædelser af artikel 60, har den imidlertid altid forlangt, »at samtlige de elementer i den prisliste, som der foretages tilpasning til, og som er afgørende for anvendelsen af beslutningerne om mindstepriser, bliver overholdt«.

b) Angående tillæg for kvalitet

Sagsøgeren gør først gældende, at tillæg for kvalitet er indeholdt i mindstepriserne, således som det fremgår af beslutning 3000/77/EKSF, artikel 2, stk. 1. Denne opfattelse bekræftes af, at fælles-

skabslovgiveren i den efterfølgende beslutning 3139/78 af 29. december 1978 omhyggeligt har undgået udtrykket »herunder tillæg for kvalitet«.

Sagsøgeren finder desuden, at Kommissionen ved at tillade denne særlige form for tilpasning til den nationale mindstepris samtidig har afstået fra at kræve, at der tages hensyn til tillæg for kvalitet, som kun kan være fastsat i producenternes prislister; når Kommissionen ikke pålægger bøder for én form for tilpasning, som sagsøgeren karakteriserer som »ulovlig«, kan den til gengæld heller ikke kræve, at de virksomheder, der er undergivet Kommissionens forvaltning, strengt efterlever bestemmelser, som den ikke selv har fulgt.

Kommissionen bestrider på det kraftigste korrektheden af sagsøgerens fortolkning. Ifølge Kommissionen indebærer beslutning 3000/77/EKSF, artikel 2, stk. 1, »at de tillæg, som eventuelt var fastsat inden mindsteprisernes ikrafttræden for de kvaliteter, for hvilke mindsteprisen blev fastsat, og som er opført i artikel 1, skal anses for at være indeholdt i den lovlige mindstepris«: hvis der således i en prisliste forud for ikrafttrædelsen af beslutning 3000/77/EKSF var fastsat en pris på 198 000 LIT for armeringsstål og et tillæg på 7 000 LIT for armeringsstål med bedre vedhængsegenskaber, skulle dette tillæg ikke fastholdes, idet mindsteprisen for jern med bedre vedhængsegenskaber er 205 000 LIT og således indeholder det pågældende tillæg.

Kommissionen er desuden af den opfattelse, at der ikke foreligger nogen uoverensstemmelse med beslutning 3139/78 og støtter sig tværtimod til beslutning 3000/77/EKSF, artikel 4, stk.3, »som er en særlig bestemmelse, hvori der er taget hensyn til det tilfælde, at prislisterne indeholder de effektive priser, dvs. i de tilfælde, hvor basisprisen indeholder tillæg for kvalitet og/eller størrelse«. Kommissionen slutter heraf, at mindsteprisen udelukkende indeholder det tillæg, der eventuelt er fastsat for den kvalitet, for hvilken mindsteprisen er fastsat. Kommissionen nævner som eksempel prislisterne fra virksomhederne »London Works« og »Cockerill« til støtte for sin opfattelse.

c) Angående tillæg for mængde

Sagsøgeren understreger først, at de italienske producenter ikke bærer nogen yderligere byrde ved at levere små mængder til deres kunder, og at det således »hverken er ret eller rimeligt« at kræve et pristillæg uden støtte i de faktiske forhold, så meget mere som selskabet i modsat fald gav kunderne prisnedsættelser for betydelige leverancer. Ifølge sagsøgeren svarer tillægget ikke til de reelle markedsforhold: således fremstiller selskabet Lucchini 450 forskellige produkter — antallet mangedobles på grund af de forskellige kvaliteter — og normalt er ordren på hver af disse profiler — specielt de mindste — væsentligt lavere end de 25 tons, som er den grænse, der er fastsat for tillæg for små mængder. I virkeligheden burde man tage den samlede tonnage af leveringerne i årets løb og ikke af hver levering i betragtning, idet kunden foretrækker at modtage det, han har brug for øjeblikkelig, i stedet for at oplagre en vare, hvis anvendelse er fordelt over en vis periode.

Sagsøgeren har herefter sat spørgsmålstegn ved selve princippet om tillæg for kvalitet med støtte i »erklæringer fra fællesskabsmyndighederne med henblik på at sikre overholdelsen af mindstepriserne uden yderligere betingelser«.

Sagsøgeren gør desuden gældende, at selskabet var i god tro, dels under henvisning til, at pristillæg for små mængder ikke anvendes i Italien, dels

støttet på, at »de andre medlemsstaters producenter« heller ikke i praksis holder de pågældende pristillæg uden, at de af den grund retsforfølges. Grundsætningen om den berettigede forventning er derfor overtrådt.

Sagsøgeren bemærker endelig, at Kommissionen med henblik på de strafbare salg under mindsteprisen har begrænset beregningen af tillæg for mængde til højst 60 DM pr. ton selv i de tilfælde, hvor der i de tyske prislister er fastsat højere beløb.

Kommissionen svarer, at i de tilfælde af tilpasninger, som er omhandlet i den foreliggende sag, skal virksomheden anvende prislisten fra en producent i bestemmelseslandet og ikke sin egen prisliste. Det er følgelig uden større betydning, at der ikke er fastsat tillæg for mængde i de italienske prislister. Til gengæld er der i alle de tyske prislister fastsat pristillæg for små mængder.

Selv om det er korrekt, at ordrerne fra Lucchini's kunder over en periode på 1 år kan opgøres til mere end 25 tons, skal tillægget for små mængder alligevel betales, idet tillægget i de tyske prislister er fastsat for hver »post«, dvs. »hver varesending, der er genstand for én ordreafgivelse, og hvor varernes længde, bredde og kvalitet er identisk, og som skal leveres på en gang på den samme adresse«; den årlige mængde er således uden betydning i det foreliggende tilfælde. Kommissionen præciserer desuden, at de tyske virksomheder benytter denne bestemmelse, og at den kontrol, der har fundet sted, ikke har afsløret nogen overtrædelse på dette punkt.

Kommissionen tilføjer, at selv om man inkluderer disse tillæg for mængde i det italienske selskabs salgspriser, ville muligheden for at foretage tilpasning have tilladt sagsøgeren at holde priser, der var betydeligt lavere end mindstepriserne, hvis selskabet havde påtaget sig de betydelige transportomkostninger.

d) Angående den tvangssituation, som Lucchini befandt sig i

Sagsøgeren gør subsidiært gældende, at selskabet har handlet af nødvendighed, idet opkrævelsen af disse tillæg for mængde ville have tvunget Lucchini til at sælge til en pris, der var højere end de udenlandske producenters effektive pris, hvilket uundgåeligt ville have indebåret risiko »for at miste de traditionelle EKSF-markeder, som for så vidt angår Lucchini er af afgørende betydning«.

Kommissionen gør først gældende, at de pågældende overtrædelser — »ud over det principielle spørgsmål, om det — i mangel af en udtrykelig bestemmelse — er berettiget at gøre en tvangssituation gældende som en omstændighed, der kan fritage den pågældende fra at opfylde en forpligtelse — kun udgør en ubetydelig del af selskabets omsætning, ifølge sagsøgerens egne oplysninger; sagsøgeren har således ikke befundet sig i en tvangssituation. Kommissionen havde desuden tilladt de ovennævnte afvigelser fra principperne om tilpasning for at opretholde Bresciani-værkernes konkurrencedygtighed.

B — Anbringende om væsentlige formelle mangler

Sagsøgeren anfægter gyldigheden af beslutning af 31. oktober 1979 på grund af en utilstrækkelig begrundelse. Sagsøgeren hævder, at beslutningen ikke angav den metode, der var anvendt ved fastsættelsen af størrelsen af de foretagne prisunderskridelser og følgelig bøden, for så vidt Kommissionen kun for en del af de omtvistede salg har rekonstrueret de priselementer, som efter Kommissionens

opfattelse skulle have været anvendt, mens »der kun for den væsentligste del af underskridelserne er nævnt den samlede underskridelse uden yderligere forklaringer«. Sagsøgeren gør desuden opmærksom på, at de forklaringer, som Kommissionen har fremsat i sit svarskrift — bortset fra, at heller ikke de er fuldstændige — først er fremkommet efter vedtagelsen af den individuelle beslutning om at pålægge bøde: det kan således ikke benægtes, at der foreligger væsentlige formelle mangler.

Kommissionen svarer, at den i skrivelse af 14. december 1978, fremsendt i henhold til EKSF-traktatens artikel 36, klart har tilkendegivet hvert led i prisunderskridelsen og at yderligere forklaringer om de beregningsmetoder, som var blevet anvendt for hver af overtrædelserne, var blevet meddelt selskabet Lucchini i skrivelse af 18. januar 1979. Dette selskabs repræsentant stillede i øvrigt ikke under mødet den 7. maj 1979 noget spørgsmål desangående, hvilket betyder, at han ikke var i tvivl om klagepunkterne. Kommissionen tilføjer, at detaljerede bilag over de anfægtede salg var vedlagt beslutningen om at om at pålægge bøde.

C — *Sagsøgeren* spørger endelig, hvordan Kommissionen kan hævde, at selskabet har overtrådt mindstepriserne som følge af en retsstridig tilpasning, når Kommissionen selv har »opgivet at anvende de tilpasningsmåder«, der er fastsat i fællesskabsreglerne, og hvorfor Kommissionen ikke øjeblikkeligt har gjort denne overtrædelse af bestemmelserne om tilpasningen gældende.

Kommissionen gør først gældende, at tilpasningsmetoderne ikke er blevet tilsidesat, men at visse af disse metoder ikke har nogen eksistensberettigelse i en mindsteprisordning; følgelig er det muligt at gribe ind på grund af de overtrædelser af mindstepriserne, der følger af en retsstridig tilpasning. Kommissionen tilføjer, at den indtil nu kun har grebet ind over for overtrædelser af mindstepriserne, men at den er rede til at undersøge, om det er hensigtsmæssigt at pålægge en ny bøde i henhold til artikel 60.

D — *Sagsøgeren* har mere subsidiært nedlagt påstand om omgørelse af den anfægtede beslutning og idømmelse af en symbolsk bøde.

Kommissionen nedlægger påstand om stadfæstelse af bøden, der som i de andre sager om »rundt armeringsstål« er fastsat til 25 % af prisunderskridelserne. Kommissionen understreger, at sagsøgerens adfærd har medført en væsentlig skade for EKSF-virksomhederne som helhed, som bør sanktioneres med en betydelig bøde, således som Domstolen har statueret i dommen af 12. juli 1979 (Rumi, 149/78, Sml., s. 2523).

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 9. oktober 1980 har sagsøgeren ved advokat Marchesini, Milano, og Kommissionen ved Prozzillo afgivet mundtlige indlæg og svaret på de af Domstolen stillede spørgsmål.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. november 1980.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 21. december 1979 har det italienske selskab Lucchini i henhold til EKSF-traktatens artikel 36 anlagt sag med påstand om annullation, eventuelt om omgørelse af den individuelle beslutning af 31. oktober 1979, hvorved Kommissionen har pålagt selskabet en bøde på 25 000 ERE, eller 28 770 000 LIT, for overtrædelse af beslutning 3000/77/EKSF af 28. december 1977 om fastsættelse af mindstepriser for varmvalset bredbånd, handelsstål og armeringsstål (EFT L 352, s. 1). Den anfægtede beslutning blev truffet efter at der var foretaget kontrol i selskabet Lucchini; det er i beslutningen gjort gældende, at selskabet for så vidt angår salg af handelsstål i Frankrig har solgt til lavere priser end de mindstepriser, der er fastsat i beslutning 3000/77/EKSF og for så vidt angår salg af samme vare i Den tyske Forbundsrepublik, at selskabet ved at undlade at kræve visse tillæg for kvalitet og mængde, som er fastsat i de tyske prislister, har holdt effektive salgspriser, der er lavere end de tilpasningspriser, som skulle have svaret til eller været højere end mindstepriserne.

2 Sagsøgeren havde først nedlagt påstand om annullation af den individuelle beslutning under henvisning til, at hjemmelsbeslutning 3000/77/EKSF var retsstridig. Sagsøgeren har efterfølgende i replikken taget dommen til efterretning, afsagt den 18. marts 1980 (de forenede sager SpA Ferriera Valsabbia m.fl., 154/78, 205 og 206/78, 226-228/78, 263 og 264/78, 31, 39, 83, og 85/79), hvori Domstolen afviste at følge sagsøgernes påstand om annullation af beslutning 962/77/EKSF af 4. maj 1977 (EFT L 114, s. 1), som beslutning 3000/77/EKSF blot er en forlængelse af for så vidt angår armeringsstål, idet mindsteprisordningen dog samtidig herved udvides til at gælde for varmvalset bredbånd og handelsstål. Sagsøgeren har følgelig begrænset sin påstand til annullation af den individuelle beslutning af 31. oktober 1979 om at pålægge sanktion, idet sagsøgeren henviser til den retsstridighed, »der følger af beslutningens egne mangler«; sagsøgeren har subsidiært nedlagt påstand om omgørelse af denne beslutning ved at nedsætte bøden til et »rent symbolsk« beløb.

3 Denne ændring i sagsøgerens påstand tages til efterretning, og de fire anbringender vil blive gennemgået, hvormed sagsøgeren bestrider, at den individuelle beslutning af 31. oktober 1979 er lovlig.

4 Det sagsøgende selskab gør for det første gældende, at det har overholdt beslutning 3000/77/EKSF ved at gøre brug af den mulighed for at foretage tilpasning, der er hjemmel til i traktatens artikel 60, stk. 2, litra b), og som har fundet udtryk i nærværende beslutnings artikel 6, der lyder således:

»Mindstepriserne er ikke til hinder for tilpasninger til mere gunstige priser på prislisterne fra andre producenter i Fællesskabet eller i de i artikel 5 nævnte lande.«

Selskabet understreger herved, at det ikke ved beregninger af tilpasningen har taget tillæg for kvalitet i betragtning, idet det anfører, at det fremgår af beslutning 3000/77/EKSF, artikel 2, stk. 1, at mindstepriserne er basispriserne på paritetsstedet, »herunder tillæg for kvalitet«, og at betydningen af denne formulering understreges af, at fællesskabslovgiver har udeladt udtrykket »herunder tillæg for kvalitet« i den senere beslutning 3139/78/EKSF af 29. december 1978 (EFT L 370, s. 79). Kommissionen gør på sin side gældende, at tilpasningen ikke kan ske til den mindstepris, der gælder i den medlemsstat, der er varens bestemmelsessted, men at den skal ske til priserne på prislisterne fra producenter i denne stat, og at de almindelige salgsbetingelser, som er gældende i denne stat, skal overholdes; Kommissionen gør især gældende, at et selskab ikke kunne se bort fra de prisforskelle, der svarer til tillæg for kvalitet og mængde.

5 Det skal hertil bemærkes, at det fremgår af den generelle beslutning 3000/77/EKSF, artikel 4, stk. 2 og 3, at forhøjelser, pristillæg og tillæg af enhver art netop skal være opført i prislisterne og salgsbetingelserne. Tilpasning til prislisterne fra producenter i det medlemsland, der er bestemmelsessted, kan således kun ske til de effektive priser, som er opført i disse prislister for tilsvarende varer, og med angivelse af præcise karakteristika, herunder ethvert tillæg. Ellers ville den mulighed for at foretage tilpasning til konkurrenternes faktiske priser, der er henvist til i beslutning 3000/77/EKSF artikel 6, være uden mening.

6 Med hensyn til det fremførte anbringende om formuleringen af beslutning 3000/77/EKSF, artikel 2, stk. 1, skal det fremhæves, at denne bestemmelse skal forstås således, at den lovlige mindstepris indeholder de tillæg, som eventuelt var fastsat i de prislister, der var offentliggjort inden indførelsen af mindstepriserne ved beslutning 962/77 af 4. maj 1977, men udelukkende for de kvaliteter, for hvilke der var fastsat en lovlig mindstepris, og som er specielt og udtømmende opregnet i beslutningens artikel 1, stk. 2; denne foranstaltning gælder således ikke alle former for handelsstål, men kun handelsstål, som er angivet i beslutningen, og som ikke kan pålægges nogen form for pristillæg. Domstolens fortolkning af beslutning 3000/77/EKSF, artikel 2, i dommen af 18. marts 1980 (Valsabbia m.fl., 154/78, præmis 176), som kun angik armeringsstål, skal i øvrigt forstås således.

7 Tilpasningen inden for Fællesskabet giver under alle omstændigheder ikke ret til at sælge under mindstepriserne, idet samtlige prislister fra fællesskabsvirksomhederne skal være i overensstemmelse med beslutningen om indførelsen af mindstepriserne. Det følger heraf, at ethvert salg i form af tilpasning til lavere priser end mindstepriserne ikke alene er en fejlagtig tilpasning inden for Fællesskabet — og således en overtrædelse af traktatens artikel 60 — men også en overtrædelse af mindstepriserne. Første anbringende må således forkastes.

8 Sagsøgeren gør før det andet gældende, at almindelige retsgrundsætninger er blevet overtrådt, specielt grundsætningen om den berettigede forventning og grundsætningen om forbud mod forskelsbehandling. Kommissionen har skuffet sagsøgerens berettigede forventninger ved i en periode ikke at foretage sig noget i anledning af tilsvarende handlinger fra de andre virksomheders side, men indtaget en anden holdning over for sagsøgeren. Kommissionen har ligeledes underkastet sagsøgeren forskelsbehandling i forhold til disse virksomheder, nærmere betegnet med hensyn til tillæg for små mængder.

9 Det skal først bemærkes, at en lempelig administrativ praksis ikke kan retfærdiggøre et retsbrud og endnu mindre en udvidelse af dette. Den omstændighed, at Kommissionen har udvist en vis lempelighed, når tilpas-

ningen ikke foretages til bestemte prislister, men til en basispris, som svarer til mindsteprisen, retfærdiggør på ingen måde salg til priser, der er lavere end mindstepriserne eller manglende hensyntagen til tillæg for kvalitet eller mængde. I øvrigt er det ikke blevet bevist, at andre medlemsstaters producenter har fået en lempelig behandling, som har gjort det muligt for dem at undlade at kræve tillæg for kvalitet eller mængde.

10 Med hensyn til den påståede forskelsbehandling, som ifølge sagsøgeren følger af den udviste tolerance over for visse virksomheder i forbindelse med betydelige underskridelser af tillæg for mængde, skal det bemærkes, at denne tolerance kun blev udvist inden ikrafttrædelsen af de bestemmelser, hvis overtrædelse er genstand for den anfægtede beslutning. Det andet anbringende må derfor forkastes.

11 Det sagsøgende selskab gør for det tredje gældende, at det har handlet af nødvendighed for ikke at miste de traditionelle markeder, som er af afgørende betydning for det.

12 Uden at det er nødvendigt at undersøge, om denne risiko kunne fremkalde en tvangssituation, der kunne retfærdiggøre sagsøgerens adfærd, er det tilstrækkeligt at konstatere, at sagsøgeren ikke har påvist, at selskabet har været i fare for at gå konkurs eller træde i likvidation, og at selskabets eksistens har været virkelig truet, så meget desto mere som beløbet af de anfægtede salg ifølge sagsøgerens egne oplysninger kun udgjorde en ringe del af selskabets omsætning. Dette argument må således forkastes.

13 Sagsøgeren gør for det fjerde gældende, at der foreligger væsentlige formelle mangler som følge af en utilstrækkelig begrundelse. Den anfægtede beslutning gør det ikke muligt på en udtømmende måde at vurdere metoden for beregning af prisunderskridelserne og følgelig den pålagte bøde.

14 Det fremgår af skrivelserne af 14. december 1978, 18. januar 1979 og 8. februar 1979, som Kommissionen sendte til sagsøgeren, at Kommissionen har redegjort for beregningsmetoderne. Redegørelserne må have forekommet sagsøgeren tilstrækkelige, idet det fremgår af referatet fra mødet med sagsøgerens repræsentant den 7. maj 1979, at denne ikke har stillet spørgsmål desangående. Det følger af disse betragtninger, at sagsøgeren, der var gjort delagtig i udarbejdelsen af den anfægtede beslutning, kendte Kommissionens beregningsmetoder, og at selve beslutningens begrundelse under disse omstændigheder — selv om den er kortfattet — må anses for at være tilstrækkelig. Dette klagepunkt må således tilsidesættes.

Bødens beløb

15 Sagsøgeren nedlægger subsidiært påstand om omgørelse af den anfægtede beslutning og idømmelse af en symbolsk bøde. Kommissionen insisterer på en fastholdelse af bøden og påberåber sig herved den præcedens, som blev tilvejebragt med dommen af 12. juli 1979 (rumi, 149/78, Sml., s. 2523).

16 Sagsøgeren har ikke anført nogen begrundelse, som blot delvis kan retfærdiggøre at selskabets adfærd skulle følge af omstændigheder, som er specielle for selskabet, og Kommissionen har ved at tage beløbet af de anfægtede salg og selskabets nuværende betalingsevne i betragtning, på rimelig vis taget sagens faktiske omstændigheder i betragtning. Der er derfor ingen grund til at efterkomme sagsøgerens påstand om nedsættelse.

Sagens omkostninger

17 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger.

18 Sagsøgeren har tabt sagen og tilpligtes derfor at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Pescatore Touffait Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. december 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 12. NOVEMBER 1980 [1]

Høje Domstol.

1. Nærværende sag er anlagt i henhold til EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, principalt med påstand om annullation af den individuelle beslutning af 31. oktober 1979, hvorved Kommissionen har pålagt selskabet Acciaierie e Ferriere Lucchini en bøde for overtrædelse af den generelle beslutning 3000/77/EKSF af 28. december 1977 om fastsættelse af mindstepriser for visse jern- og stålprodukter. Sagsøgeren havde først i sin stævning anfægtet den generelle beslutning og nedlagt påstand om, at den var ulovlig,

1 — Oversat fra italiensk.